

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

19 април 2012 година *

„Авторско право и сродни права — Обработване на данни в интернет — Нарушаване на изключително право — Аудиокниги, до които е предоставен достъп в интернет чрез FTP сървър на предоставен от интернет оператора IP адрес — Разпореждане до интернет оператора да предостави името и адреса на ползвателя на IP адреса“

По дело C-461/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Högsta domstolen (Швеция) с акт от 25 август 2010 г., постъпил в Съда на 20 септември 2010 г., в рамките на производство по дело

Bonnier Audio AB,

Earbooks AB,

Norstedts Förlagsgrupp AB,

Piratförlaget AB,

Storystide AB

срещу

Perfect Communication Sweden AB,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský (докладчик), г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-жа К. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 юни 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB и Storystide AB, от адв. P. Danowsky и адв. O. Roos, advokater,

* Език на производството: шведски.

- за Perfect Communication Sweden AB, от адв. P. Helle и адв. M. Moström, advokater,
- за шведското правителство, от г-жа A. Falk и г-жа C. Meyer-Seitz, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-жа K. Havlíčková, в качеството на представители,
- за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri и г-жа C. Colelli, в качеството на представители, подпомагани от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,
- за латвийското правителство, от г-жа M. Borkoveca и г-жа K. Krasovska, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от г-н R. Troosters и г-н K. Simonsson, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 3—5 и 11 от Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за запазване на данни, създадени или обработени, във връзка с предоставянето на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи и за изменение на Директива 2002/58/ЕО (ОВ L 105, стр. 54; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 53, стр. 51), както и на член 8 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB и Storyside AB (наричани по-нататък общо „Bonnier Audio и др.“), от една страна, и Perfect Communication Sweden AB (наричано по-нататък „ePhone“), от друга, по повод възражението на последното срещу искане на Bonnier Audio и др. за издаване на съдебно разпореждане за разкриване на информация.

Правна уредба

Правото на Съюза

Разпоредбите във връзка със защитата на интелектуалната собственост

- 3 Член 8 от Директива 2004/48 гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че във връзка с производството [относно нарушение] на право върху интелектуална собственост и в отговор на основателно и пропорционално искане на [ищеца] компетентните съдебни органи могат да постановят информацията за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава правото върху интелектуална собственост, да се предостави от нарушителя и/или от всеки друг, за когото:

- a) е установено, че притежава в търговски мащаб стоките, обект на нарушението;

- б) е установено, че използва в търговски мащаб услугите, обект на нарушението;
- в) е установено, че в търговски мащаб [предоставя] услугите, използвани за действията по извършване на нарушение, или
- г) е посочено от лицето, посочено в букви а), б) или в), като участващо в изработването, производството или разпространението на стоките или предоставянето на услугите.

2. Информацията, посочена в [параграф]1, съдържа съответно:

- а) имената и адресите на производителите, фабрикантите, разпространителите, доставчиците и други предишни държатели на стоките или услугите, както и предполагаемите търговци на едро и дребно;
- б) сведения за количествата изработени, произведени, доставени, получени или поръчани, както и получената цена за въпросните стоки или услуги.

3. Параграфи 1 и 2 се прилагат, без да се накърняват други законови разпоредби, с които:

- а) на притежателя на права се предоставят права да получи по-пълна информация;
- б) се урежда използването на информацията, съобщена по реда на настоящия член, в граждански и наказателни производства;
- в) се урежда отговорността за злоупотреба с правото на информация; [...]
- г) се дава възможност за отказ да се предостави информация, която би принудила лицето, посочено в параграф 1, да признае собственото си участие или това на негови близки роднини в нарушаване на право върху интелектуална собственост, или
- д) се урежда опазването на поверителния характер на източниците на информация или на обработването на лични данни“.

Разпоредбите, свързани със защитата на личните данни

– Директива 95/46/ЕО

- 4 Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) установява норми относно обработването на лични данни, за да защити правата на физическите лица в това отношение, като същевременно гарантира свободното движение на тези данни в рамките на Европейския съюз.
- 5 Член 2, букви а) и б) от Директива 95/46 гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

- а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално

чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване“.

6 Член 13, от тази директива, озаглавен „Изключения и ограничения“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки могат да приемат законодателни мерки за ограничаване на обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 6, параграф 1, член 10, член 11, параграф 1, член 12 и член 21, ако подобно ограничаване представлява необходима мярка за гарантиране на:

- а) националната сигурност;
- б) отбраната;
- в) обществената сигурност;
- г) предотвратяването, разследването, разкриването и преследването на [...] престъпления или за нарушения на етичните кодекси при регламентирани професии;
- д) важни икономически и финансови интереси на държавата членка или на Европейския съюз, включително валутни, бюджетни и данъчни въпроси;
- е) функции по наблюдение, проверка или регламентиране, свързани, дори случайно, с упражняването на официални правомощия в случаите, посочени в букви в), г) и д);
- ж) защита на съответното физическо лице или на правата и свободите на други лица“.

– Директива 2002/58/ЕО

7 Член 2 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63) предвижда:

„Освен ако не е предвидено друго, се прилагат дефинициите от Директива 95/46/ЕО и от Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно обща регулаторна структура за електронни комуникационни мрежи и услуги (Рамкова директива) [ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195].

Прилагат се също следните дефиниции:

[...]

б) „данни за трафик“ означава всякакви данни, обработени с цел пренасяне на комуникация през електронни комуникационни мрежи или за изготвяне на сметка за това;

[...]

г) „комуникация“ означава всяка информация, обменена или пренесена между определен брой страни с помощта на публично достъпни електронни комуникационни услуги. Това не включва информация, пренасяна като част от услуга за публично радио-разпръскване през електронни комуникационни мрежи с изключение на информацията, която може да бъде свързана с идентифицируем абонат или потребител, получаващ информацията.

[...]“.

8 Член 5, параграф 1 от Директива 2002/58 предвижда:

„Държавите членки гарантират конфиденциалност на съобщенията и [свързаните с тях данни за трафика] през публични комуникационни мрежи и публично достъпни електронни комуникационни услуги, чрез националното си законодателство. По-специално те забраняват слушане, записване, съхранение и други видове подслушване или наблюдение на съобщения и свързаните данни за трафика от страна на лица, различни от потребители без съгласието на заинтересованите потребители, с изключение на законно упълномощени да извършват това в съответствие с член 15[,] параграф 1. Настоящият параграф не пречи на техническото съхранение, което е необходимо за пренасяне на комуникация, без да противоречи на принципа за конфиденциалност“.

9 Член 6 от тази директива гласи:

„1. Данни за трафик, отнасящи се до абонати и потребители, обработени и съхранени от доставчика на публични комуникационни мрежи или публично достъпни електронни комуникационни услуги, трябва да бъдат изтрети или да се направят анонимни, когато не са необходими повече за целите на предаване на комуникация, без да се накърнява[т] параграф[и] 2, 3 и 5 от настоящия член и член 15, параграф 1.

2. Могат да бъдат обработени данни за трафик, необходими за целите на изготвяне на сметката на абоната и плащания при взаимна връзка. Такава обработка е допустима само до края на периода, през който сметката може законно да бъде оспорена или плащането търсено.

3. С цел търговия на електронни комуникационни услуги или за обезпечаването на услуга с добавена стойност, доставчикът на публично достъпни електронни комуникационни услуги може да обработва данните, упоменати в параграф 1, до степен и продължителност, необходима за такива услуги или търговия, ако абонатът или потребителят, за когото се отнасят данните, даде съгласието си. На потребители или абонати трябва да бъде дадена възможността да оттеглят по всяко време съгласието си за обработка на данни за трафика.

[...]

5. Обработка на данни за трафик, в съответствие с параграфи 1, 2, 3 и 4, трябва да бъде ограничена до лица, действащи под ръководството на доставчиците на публични комуникационни мрежи и публично достъпни електронни комуникационни услуги, които отговарят за изготвянето на сметки или управлението на трафика, за запитванията на клиенти, за разкриването на измами, за търговията с електронни комуникационни услуги или за обезпечаването на услуга с добавена стойност и трябва да бъде ограничена до това, което е необходимо за целите на тези дейности.

6. Параграфи 1, 2, 3 и 5 се прилагат, без да се засяга възможността компетентните органи да бъдат информирани за трафика на данни в съответствие с приложимото законодателство от гледна точка на уреждане на спорове, по-специално спорове за връзка или изготвяне на сметка“.

10 Съгласно член 15, параграф 1 от посочената директива:

„Държавите членки могат да приемат законодателни мерки, за да ограничат обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 5, член 6, член 8, параграф[и] 1, 2, 3, и 4 и член 9 от настоящата директива, когато такова ограничаване представлява необходима, подходяща и пропорционална мярка в рамките на демократично общество, за да гарантира национална сигурност (т.е. държавна сигурност), отбрана, обществена безопасност и превенцията, разследването, разкриването и преследването на [престъпления] или неразрешено използване на електронна комуникационна система, както е посочено в член 13, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО. В тази връзка държавите членки могат, *inter alia*, да одобрят законодателни мерки, предвиждащи съхранението на данни за ограничен период, оправдани на основанията, изложени в настоящия параграф. Всички мерки, упоменати в настоящия параграф, трябва да бъдат в съответствие с общите принципи на законодателството на Общността, включително онези, упоменати в член 6, параграф[и] 1 и 2 от Договора за Европейския съюз“.

– Директива 2006/24

11 Съгласно съображение 12 от Директива 2006/24:

„Член 15, параграф 1 от Директива 2002/58/ЕО продължава да се прилага за данни, включително и такива, свързани с неуспешни опити за повиквания, запазването на които не се изисква изрично в настоящата директива, и които следователно са извън нейния обхват, също и за запазването на данни за цели, включително и съдебни, които са различни от тези, предмет на настоящата директива“.

12 Член 1, параграф 1 от Директива 2006/24 гласи:

„Настоящата директива има за цел да хармонизира разпоредбите на държавите членки, свързани със задълженията на доставчиците на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи по отношение запазването на някои данни, които са създадени или обработени от тях, за да се гарантира, че данните са достъпни за разследването, разкриването и преследването на сериозни престъпления, както те са определени в националното право на всяка държава членка“.

13 Член 3, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Чрез дерогация от разпоредбите на членове 5, 6 и 9 от Директива 2002/58/ЕО държавите членки приемат мерки, за да гарантират, че данните, посочени в член 5 от настоящата директива, са запазени в съответствие с нейните разпоредби до степента, до която тези данни са създадени или обработени от доставчиците на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи, попадащи под тяхната юрисдикция в процеса на предоставяне на съответните съобщителни услуги“.

14 Член 4 от същата директива уточнява:

„Държавите членки предприемат мерки, за да гарантират, че данните, запазени в съответствие с настоящата директива, се предоставят само на компетентните национални органи в специфични случаи и в съответствие с националното право. Процедурите, които трябва да бъдат следвани, и условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се получи достъп до запазените данни, в съответствие с изискванията за необходимост и съразмерност, се определят от всяка държава членка в нейното национално право при условията на съответните разпоредби на правото на Европейския съюз или на публичното международно право, и в частност на [Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.], така както тя се тълкува от Европейския съд за правата на човека“.

15 Член 5 от Директива 2006/24 предвижда:

„1. Държавите членки гарантират запазването на следните категории данни по настоящата директива:

а) данни, необходими за проследяване и идентифициране на източника на съобщението:

(1) при фиксирана мрежова телефония и мобилна телефония:

i) телефонния номер, от който се извършва повикването;

ii) името и адреса на абоната или регистрирания ползвател;

(2) при интернет достъп, електронна поща по [и]нтернет и интернет телефония:

i) идентификатора/ите, присвоени на ползвателите;

ii) идентификатора на ползвателя и телефонния номер, присвоени на всяко съобщение, влизашо в обществената телефонна мрежа;

iii) името и адреса на абоната или регистрирания ползвател, на който по време на съобщението е бил присвоен адрес по интернет протокол (IP адрес), идентификатор на ползвателя или телефонен номер;

б) данни, необходими за идентифициране на местоназначението на съобщението:

[...]

в) данни, необходими за идентифициране на датата, времето и продължителността на съобщението:

[...]

г) данни, необходими за идентифициране на вида съобщение:

[...]

д) данни, необходими за идентифициране на съобщителното оборудване на ползвателите или на това, което се счита, че е тяхно оборудване:

[...]

е) данни, необходими за идентифициране на мобилното съобщително оборудване:

[...]

2. За целите на настоящата директива не може да бъде запазвана никаква информация, разкриваща съдържанието на съобщението“.

16 Член 6 от тази директива, който се отнася до периодите на запазване, гласи:

„Държавите членки гарантират, че категориите данни, посочени в член 5, се запазват за периоди не по-кратки от шест месеца и не по-дълги от две години, считано от датата на съобщението“.

17 Член 11 от същата директива гласи следното:

„В член 15 от Директива 2002/58/ЕО се добавя следният параграф:

„1а. Параграф 1 не се прилага по отношение на данни, специално изисквани от Директива 2006/24[...], които се запазват за целите, посочени в член 1, параграф 1 от посочената директива“.

Националното право

Авторското право

18 Разпоредбите на Директива 2004/48 са транспонирани в шведското право чрез въвеждането на нови разпоредби в Закон 1960:729 за авторското право върху произведения на литературата и изкуството (lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk) със Закон 2009:109 за изменение на Закон 1960:729 (Lag (2009:109) om ändring i lagen (1960:729) от 26 февруари 2009 г. (наричан по-нататък „Законът за авторското право“). Тези нови разпоредби влизат в сила на 1 април 2009 г.

19 Член 53 quater от Закона за авторското право гласи:

„Съдът може да разпорежи на лицето или лицата, посочени във втора алинея по-долу, под страх от налагането на парична санкция да предоставят информация за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава право, ако поискалото мярката лице представи достатъчно данни, че е налице нарушение по член 53 на авторското право върху определено произведение (разпореждане за разкриване на информация). Тази мярка може да се разпорежи по искане на носителя на правото, на лицето, на което той е отстъпил изключителни права, или на всяко лице, което има законно право да използва произведението. Мярката може да се разпорежи само ако исканата информация може да улесни разследването на нарушението, извършено чрез посочените стоки или услуги.

Задължение да предостави информация има всяко лице, което:

- 1°) е извършител или съучастник при извършване на нарушението на правото;
 - 2°) притежава в търговски мащаб стоките, с които се нарушава правото;
 - 3°) използва в търговски мащаб услугите, с които се нарушава правото;
 - 4°) предоставя в търговски мащаб електронни съобщителни или други услуги, използвани за действията по нарушаване на правото,
- или
- 5°) е посочено от някое от лицата по точки 2)–4) по-горе като участник в производството или разпространението на стока или в предоставянето на услуга, с която се нарушава право.

Информацията за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите съдържа по-специално:

- 1°) имената и адресите на производителите, разпространителите, доставчиците и други предишни държатели на стоките или услугите;
- 2°) имената и адресите на търговците на едро и дребно,

и

3°) сведения за изработените, произведени, доставени, получени или поръчани количества, както и за получената цена за въпросните стоки или услуги.

Предходните разпоредби се прилагат при опит или приготвяне към нарушение по член 53“.

20 Член 53 *quinquies* от Закона за авторското право гласи:

„Разпореждане за разкриване на информация може да се издаде само ако целта на тази мярка е по-значима от неудобствата или вредите, които тя може да причини на засегнатото от нея лице или на други лица с противоположни интереси.

Задължението за разкриване на информация на основание член 53 *quater* не се отнася до информацията, чието съобщаване би принудило съответното лице да признае собственото си участие или това на негови близки роднини по смисъла на член 3 от глава 36 от Съдопроизводствения кодекс в извършването на нарушение.

Закон 1998:204 за личните данни [*personuppgiftslagen (1998:204)*] налага ограничения при обработването на тази информация“.

Защитата на личните данни

21 Директива 2002/58 е транспонирана в шведското право по-специално със Закон 2003:389 за електронните съобщения (*lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation*).

22 Съгласно член 20, първа алинея от глава 6 от посочения закон лицата, които във връзка с предоставянето на електронна съобщителна мрежа или електронна съобщителна услуга са придобили информация за абонатите или им е бил предоставен достъп до такава информация, не могат да разпространяват или използват тази информация без разрешение.

23 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че целта на задължението за поверителност, което тежи по-конкретно върху доставчиците на интернет услуги, е да се забрани единствено неразрешеното разкриване или използване на определена информация. Това задължение за поверителност обаче е относително, доколкото други разпоредби предвиждат задължение за разкриване на тези данни и поради това разкриването им е разрешено. Според *Högsta domstolen* правото на информация по член 53 *quater* от Закона за авторското право, който се прилага и към доставчиците на интернет услуги, не изисква никакви специални законови изменения, за да може новите разпоредби относно разкриването на лични данни да имат предимство пред задължението за поверителност. Следователно при наличието на съдебно разпореждане за разкриване на тези данни задължението за поверителност отпада.

24 Що се отнася до Директива 2006/24, тя не е транспонирана в шведското право в определения за това срок.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

25 *Bonnier Audio* и др. са издателски дружества, които притежават по-конкретно изключителни права да възпроизвеждат, разпространяват и предоставят публичен достъп до 27 произведения под формата на аудиокниги.

26 *Bonnier Audio* и др. твърдят, че изключителните им права са били нарушени поради предоставения без тяхно съгласие публичен достъп до тези 27 произведения чрез FTP сървър („file transfer protocol“), който позволява обмен на файлове и прехвърляне на данни между компютри по интернет.

- 27 Доставчикът на интернет услугите, чрез който е бил извършен твърденият незаконосъобразен обмен на файлове, е ePhone.
- 28 Bonnier Audio и др. искат от Solna tingsrätt (Окръжен съд, гр. Солна) да издаде разпореждане за разкриване на името и адреса на лицето, използвало IP адреса, от който се предполага, че са били прехвърлени въпросните файлове, в периода от 03,28 ч. до 05,45 ч. на 1 април 2009 г.
- 29 Доставчикът ePhone възразява срещу искането, като твърди по-специално, че такова разпореждане противоречи на Директива 2006/24.
- 30 В първоинстанционното производство Solna tingsrätt уважава искането за издаване на разпореждане за разкриване на въпросните данни.
- 31 Доставчикът ePhone подава въззивна жалба пред Svea hovrätt (Апелативен съд, област Свеаланд), като иска да се отхвърли искането за издаване на разпореждане. Това дружество иска също да бъде отправено преюдициално запитване до Съда, който да уточни дали Директива 2006/24 допуска информацията за абонат, на когото е бил предоставен IP адрес, да бъде съобщена на други лица, различни от посочените в тази директива органи.
- 32 Svea hovrätt постановява, че нито една разпоредба от Директива 2006/24 не е пречка да се разпорежи на страна по гражданско дело да съобщи данни за определен абонат на други лица, които не са публични органи. Посочената юрисдикция освен това отхвърля искането да се отправи преюдициално запитване до Съда.
- 33 Тази юрисдикция установява също, че дружествата — издатели на аудиокниги, не са предоставили достатъчно данни за наличието на нарушение на право на интелектуална собственост. Ето защо тя отменя постановеното от Solna tingsrätt разпореждане за разкриване на разглежданите данни. Тогава Bonnier Audio и др. подават касационна жалба пред Högsta domstolen.
- 34 Запитващата юрисдикция счита, че въпреки Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae (C-275/06, Сборник, стр. I-271) и Определение от 19 февруари 2009 г. по дело LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten (C-557/07, Сборник, стр. I-1227) остава съмнение по въпроса дали правото на Съюза допуска прилагането на член 53 quater от Закона за авторското право, доколкото нито в решението, нито в определението се споменава Директива 2006/24.
- 35 При тези обстоятелства Högsta domstolen решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Изключва ли Директива 2006/24 [...], и по-специално членове 3[—]5 и 11 от нея, прилагането на национална разпоредба, която е приета въз основа на член 8 от Директива 2004/48 [...] и допуска, с цел да се идентифицира даден абонат, доставчикът на интернет услуги да бъде задължен в рамките на гражданско производство да предостави на носителя на авторското право или на лицето, на което носителят е отстъпил изключителни права, информация за абоната, на когото този доставчик е предоставил конкретен IP адрес, за който се твърди, че е използван за извършване на нарушението? Във връзка с този въпрос се приема, че лицето, което иска издаване на разпореждането, е представило достатъчно данни за нарушаването на конкретно авторско право и че тази мярка е пропорционална.
- 2) Има ли значение за отговора на първия въпрос фактът, че съответната държава членка все още не е транспонирала Директива 2006/24, въпреки че срокът за това е изтекъл?“.

По преюдициалните въпроси

- 36 С двата си въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2006/24 трябва да се тълкува в смисъл, че изключва прилагането на национално законодателство, което е прието въз основа на член 8 от Директива 2004/48 и допуска, с цел да се идентифицира даден абонат на интернет услуги или интернет потребител, доставчикът на интернет услугите да бъде задължен да предостави на носителя на авторското право или на лицето, на което носителят е отстъпил изключителни права, информация за самоличността на абоната, на когото този доставчик е предоставил конкретен IP адрес, за който се твърди, че е използван за извършване на нарушението на авторското право, както и дали за отговора на този въпрос има значение фактът, че съответната държава членка все още не е транспонирала Директива 2006/24, въпреки че срокът за това е изтекъл.
- 37 В самото начало следва да се отбележи, от една страна, че Съдът се основава на предположението, че разглежданите в главното производство данни са били запазени в съответствие с националното законодателство, при спазване на условията, установени в член 15, параграф 1 от Директива 2002/58, което запитващата юрисдикция трябва да провери.
- 38 От друга страна, съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2006/24 тя има за цел да хармонизира разпоредбите на вътрешното право на държавите членки, свързани със задълженията на доставчиците на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи по отношение на обработването и запазването на някои данни, които са създадени или обработени от такива доставчици, за да се гарантира, че данните ще бъдат достъпни за разследването, разкриването и преследването на сериозни престъпления, както те са определени в националното право на всяка държава членка.
- 39 Освен това съгласно член 4 от Директива 2006/24 данните, запазени в съответствие с тази директива, се предоставят само на компетентните национални органи в специфични случаи и в съответствие с националното право на държавата членка.
- 40 Следователно Директива 2006/24 се отнася изключително до обработването и запазването на данни, създадени или обработени от доставчиците на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи, за целите на разследването, разкриването и преследването на сериозни престъпления, както и до предоставянето на тези данни на компетентните национални органи.
- 41 Така посоченото приложно поле *ratione materiae* на Директива 2006/24 се потвърждава от член 11 от тази директива, който предвижда, че когато такива данни се запазват специално за целите, посочени в член 1, параграф 1 от посочената директива, по отношение на тези данни не се прилага член 15, параграф 1 от Директива 2002/58.
- 42 За сметка на това, както личи от съображение 12 от Директива 2006/24, член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 продължава да се прилага за данни, запазени за цели, включително и съдебни, които са различни от целите, изрично посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2006/24.
- 43 Ето защо от член 11 във връзка със съображение 12 от Директива 2006/24 произтича, че тази директива представлява специална правна уредба с ограничено приложно поле, която дерогира и замества общата Директива 2002/58, и в частност член 15, параграф 1 от нея.
- 44 Що се отнася до делото в главното производство, следва да се отбележи, че разглежданото законодателство преследва цел, различна от тази на Директива 2006/24. Всъщност то се отнася до предаването на данни в рамките на гражданско производство с цел да се установи нарушение на правата на интелектуална собственост.

- 45 Това законодателство следователно не попада в приложното поле *ratione materiae* на Директива 2006/24.
- 46 Ето защо за делото по главното производство няма значение фактът, че съответната държава членка все още не е транспонирала Директива 2006/24, макар срокът за това да е изтекъл.
- 47 При това положение, за да е полезен с отговора си на отправилата преюдициален въпрос юрисдикция, Съдът може освен това да вземе предвид норми на правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпроса си (вж. по-специално Решение от 18 ноември 1999 г. по дело *Teckal*, C-107/98, *Recueil*, стр. I-8121, точка 39, както и Решение от 28 февруари 2008 г. по дело *Abraham и др.*, C-2/07, *Сборник*, стр. I-1197, точка 24).
- 48 Следва да се констатира, че обстоятелствата в главното производство позволяват да се вземат предвид такива норми на правото на Съюза.
- 49 Всъщност, доколкото в първия си въпрос запитващата юрисдикция споменава спазването на изискванията за наличие на достатъчно данни за нарушаване на конкретно авторско право и за пропорционалност на разпореждането, което би могло да бъде издадено по силата на разглеждания в главното производство закон за транспониране, а също така споменава, както беше отбелязано в точка 34 от настоящото решение, и посоченото по-горе Решение по дело *Promusicae*, всичко това показва, че запитващата юрисдикция иска да установи и дали разглежданите разпоредби от този закон могат да осигурят подходящо равновесие между различните приложими основни права, както изисква посоченото съдебно решение, в което се тълкуват и прилагат различни разпоредби на Директиви 2002/58 и 2004/48.
- 50 Следователно отговорът на този имплицитен въпрос може да се окаже релевантен за решаването на спора в главното производство.
- 51 За да се даде полезен отговор на този въпрос, следва най-напред да се припомни, че в делото по главното производство *Bonnier Audio и др.* искат да им се съобщят името и адресът на абоната на интернет услуги или интернет потребителя, използвал IP адреса, от който е бил извършен твърденият незаконосъобразен обмен на файлове, съдържащи защитени произведения, с оглед на идентифицирането му.
- 52 Трябва да се констатира, че съобщаването на поисканата от *Bonnier Audio и др.* информация представлява обработване на лични данни по смисъла на член 2, първа алинея от Директива 2002/58 във връзка с член 2, буква б) от Директива 95/46. Следователно съобщаването на тези данни попада в приложното поле на Директива 2002/58 (вж. в този смисъл Решение по дело *Promusicae*, посочено по-горе, точка 45).
- 53 Следва да се отбележи също, че по делото в главното производство съобщаването на тези данни се иска в рамките на гражданско производство, в полза на носителя на авторско право или на лицето, на което носителят е отстъпил изключителни права, тоест в полза на частноправен субект, а не на компетентен национален орган.
- 54 В това отношение трябва веднага да се констатира, че поради своя предмет искането за съобщаване на лични данни с цел да се осигури ефективна защита на авторското право попада в приложното поле на Директива 2004/48 (вж. в този смисъл Решение по дело *Promusicae*, посочено по-горе, точка 58).
- 55 Съдът обаче вече е постановил, че член 8, параграф 3 от Директива 2004/48 във връзка с член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 допуска държавите членки да установяват задължение за предаване на лични данни на частноправни лица, за да могат те да предявят граждански иски срещу нарушенията на авторското право, но същевременно не задължава

държавите членки да предвидят такова задължение (вж. Решение по дело *Promusicae*, посочено по-горе, точки 54 и 55, както и Определение по дело *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*, посочено по-горе, точка 29).

- 56 Съдът освен това е добавил, че при транспонирането по-специално на Директиви 2002/58 и 2004/48 държавите членки са длъжни да следят за тълкуване на последните, което позволява да се осигури подходящо равновесие между различните основни права, защитени от правовия ред на Съюза. На следващо място, при въвеждане на мерките за транспониране на тези директиви органите и юрисдикциите на държавите членки трябва не само да тълкуват националното си право в съответствие с тези директиви, но и да не допускат да се основават на тълкуване на последните, което би влязло в конфликт с посочените основни права или с другите общи принципи на правото на Съюза като принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело *Promusicae*, посочено по-горе, точка 68, както и Определение по дело *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*, посочено по-горе, точка 28).
- 57 В конкретния случай съответната държава членка е решила да използва описаната в точка 55 от настоящото решение възможност да предвиди задължение за предаване на лични данни на частноправни лица в рамките на гражданско производство.
- 58 Трябва обаче да се отбележи, че за да може да се издаде разпореждане за разкриване на разглежданите данни, въпросното национално законодателство изисква по-специално да има достатъчно данни за наличието на нарушение на право на интелектуална собственост, исканата информация да може да улесни разследването на нарушението на авторското право и целта на разпореждането да е по-значима от неудобствата или вредите, които то може да причини на засегнатото лице или на други лица с противоположни интереси.
- 59 Следователно това законодателство позволява на националната юрисдикция, която е сезирана с подадено от надлежна страна искане да се издаде разпореждане за разкриване на лични данни, да претегли съответните противоположни интереси, като съобрази обстоятелствата на конкретния случай и надлежно отчете изискванията, произтичащи от принципа на пропорционалност.
- 60 При това положение трябва да се приеме, че подобно законодателство по-принцип може да осигури подходящо равновесие между защитата на правото на интелектуална собственост, гарантирана на носителите на авторски права, и защитата на личните данни, гарантирана на абонатите на интернет услуги и интернет потребителите.
- 61 С оглед на изложеното по-горе на поставените въпроси следва да се отговори, че:
- Директива 2006/24 трябва да се тълкува в смисъл, че не изключва прилагането на национално законодателство, което е прието въз основа на член 8 от Директива 2004/48 и допуска, с цел да се идентифицира даден абонат на интернет услуги или интернет потребител, доставчикът на интернет услугите да бъде задължен да предостави на носителя на авторското право или на лицето, на което носителят е отстъпил изключителни права, информация за самоличността на абоната, на когото този доставчик е предоставил конкретен IP адрес, за който се твърди, че е използван за извършване на нарушението на авторското право, тъй като подобно законодателство не попада в приложното поле *ratione materiae* на Директива 2006/24,
 - фактът, че съответната държава членка все още не е транспонирала Директива 2006/24, въпреки че срокът за това е изтекъл, е без значение за делото по главното производство,

— Директиви 2002/58 и 2004/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национално законодателство като разглежданото в главното производство, доколкото това законодателство позволява на националната юрисдикция, която е сезирана с подадено от надлежна страна искане да се издаде разпореждане за разкриване на лични данни, да претегли съответните противоположни интереси, като съобрази обстоятелствата на конкретния случай и надлежно отчете изискванията, произтичащи от принципа на пропорционалност.

По съдебните разноски

62 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за запазване на данни, създадени или обработени, във връзка с предоставянето на общественодостъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи и за изменение на Директива 2002/58/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не изключва прилагането на национално законодателство, което е прието въз основа на член 8 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост и допуска, с цел да се идентифицира даден абонат на интернет услуги или интернет потребител, доставчикът на интернет услугите да бъде задължен да предостави на носителя на авторското право или на лицето, на което носителят е отстъпил изключителни права, информация за самоличността на абоната, на когото този доставчик е предоставил конкретен IP адрес (интернет протокол), за който се твърди, че е използван за извършване на нарушението на авторското право, тъй като подобно законодателство не попада в приложното поле *ratione materiae* на Директива 2006/24.

Фактът, че съответната държава членка все още не е транспонирала Директива 2006/24, въпреки че срокът за това е изтекъл, е без значение за делото по главното производство.

Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) и Директива 2004/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национално законодателство като разглежданото в главното производство, доколкото това законодателство позволява на националната юрисдикция, която е сезирана с подадено от надлежна страна искане да се издаде разпореждане за разкриване на лични данни, да претегли съответните противоположни интереси, като съобрази обстоятелствата на конкретния случай и надлежно отчете изискванията, произтичащи от принципа на пропорционалност.

Подписи